

Itinatatag ng Roma ang Pangitain - Bilang Labing-isa

Pag-unawa sa Tatluhan Paglalapat ng Propesiya: Ika-11 ng Setyembre, 2001, at ang Pangwakas na Proseso ng Pagsubok para sa Adventismong Laodiceano

Jeff Pippenger
2024-08-30

Kung paanong ang Agosto 11, 1840 ay nagpatibay sa mga tuntuning tinanggap ni Miller, pagkaraan ng Setyembre 11, 2001 ay nakita ng mga handang makakita na ang mga prinsipyong propetiko na tinanggap ng Future for America ay siyang tunay na biblikal na metodolohiya ng huling ulan, gaya ng inilalahad sa Isaias kabanata dalawampu't walo. Ang paglalapat ng linya ng reporma sa ibabaw ng linya ng reporma, gaya ng inilalahad sa banal na kasaysayan, ay nagpatibay na ang Setyembre 11, 2001 ay isang pag-uulit ng Agosto 11, 1840.

Nakita nila na, sa pagbaba ng makapangyarihang anghel ng Apocalipsis 10 noong 1840, ito'y naging tipo ng Kaniyang pagbaba noong 2001. Kapwa bumaba ang dalawang anghel habang natutupad ang isang hula hinggil sa Islam. Pagkatapos ay lumago ang kilusan habang tumutugon ang mga lalaki at babae sa naipakitang kabisaan ng pamamaraan. Ang pamunuan ng Laodiceanong Adventismo ng Ikapitong Araw ay pinaglampasan sa panahon ng wakas noong 1989, at ngayo'y pumasok ang iglesyang iyon sa huling proseso ng pagsubok nito, habang sinimulan ng Panginoon na piliin ang kilusan ng ikatlong anghel upang maging Kaniyang mga tagapagsalita sa mga huling araw.

Isang pangunahing tuntunin sa mga alituntuning ibinigay para sa mga huling araw ang tatluhan paglalapat ng propesiya. Lalong tumingkad noong panahong iyon ang tatluhan paglalapat ng tatlong 'woe,' na napakalinaw na nagpatibay sa pangyayari ng Setyembre 11, 2001. Nang tapat na siyasin ang katotohanang iyon, yaong noon ay inaakay patungo sa "mga dating landas" ni Jeremias, sa pamamagitan ng mga pusong naghahanap ng katotohanan, ay kinilala ang katuparan ng propesiya, pati na rin ang bisa ng mga tuntunin ng pagpapakahulugan sa propesiya na pinagtibay ng kilusan ng ikatlong anghel.

Nakita na ang tamang pagkaunawa ng mga tagapanguna, na ang kasaysayan ng unang lagim sa kabanata siyam ng Apocalipsis ay kumakatawan sa Islam. Ang huwad na propetang si Mohammed ay nakitang siya ang hari ng kasaysayang iyon. Sa kasaysayang iyon, sasalakayin ng Islam ang Imperyong Romano, at ang kanilang paraan ng pakikidigma ay tiyak na tinukoy bilang biglaang at di-inaasahang pagsalakay. Kaugnay niyon, naunawaang ang mismong paraan ng pakikidigma ng Islam ang nagbigay ng etimolohikal na pinagmulan ng salitang "assassin." Sa kasaysayang iyon, magdudulot ang Islam ng pinsala sa mga hukbo ng Roma, at nagwakas ang panahong iyon sa ilalim ng linya ng isandaan at limampung taong propesiya. Nang magwakas ang propesiyang iyon noong Hulyo 27, 1449, nagsimula ang propesiyang may takdang panahon at ang kasaysayan ng

ikalawang lagim.

Nagsimula ang isa pang propesiya ng panahon na tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw ang haba, na nagtapos noong ika-11 ng Agosto, 1840. Sa kasaysayang iyon, ang pinunong kumakatawan sa gawaing propetiko ng Islam ay si Ottman, na siyang inilarawan bilang tipo ni Mohammed sa kasaysayan ng unang "sa aba." Sinasabi ng Kabanata Siyam na sa kasaysayan ng ikalawang "sa aba," papatayin ng Islam ang mga hukbo ng Roma. Patuloy nilang isasagawa ang gayong paraan ng pakikidigma—ang umaatake nang biglaan at hindi inaasahan—ngunit sa kasaysayang iyon unang naimbento at ginamit ang pulbura, kaya't ang ikalawang "sa aba" ay kumakatawan sa isang paraan ng pakikidigma na sinasagisag ng biglaang pagsalakay ng isang asesino, at kinapapalooban din ng mga pampasabog.

Noong Setyembre 11, 2001, ang ikatlong "Woe" ng Islam ay biglang sumalakay sa mga hukbong espirituwal ng Roma gamit ang mga pampasabog. Ang pangyayaring iyon ay nagbigay-tanda sa pasimula ng ilang mga linya ng propetikong katotohanan, ngunit malinaw na itinatag iyon batay sa dalawang naunang saksi ng unang at ikalawang "Woe". Malinaw na ipinakita ng pangyayaring iyon na, kung paanong sa pagpapalakas ng kasaysayang Millerite noong Agosto 11, 1840, nang natupad ang propesiya tungkol sa Islam ng ikalawang "Woe" at bumaba ang anghel ng Apocalipsis 10, gayundin, pagdating ng propesiya tungkol sa Islam ng ikatlong "Woe", minarkahan nito ang pagbaba ng anghel ng Apocalipsis 18 sa petsang iyon.

Ngayo'y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, "Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3." Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Ang kilusang Future for America ay nakita noon, ng mga handang makakita, bilang kaparis ng kilusang Milerita. Ang Islam ng ikatlong "sa aba" ay naging pangunahing bahagi ng mensahe mula sa puntong iyon pasulong. Hayagang itinuro ng Inspirasyon na kapag bumaba ang anghel sa Apocalipsis, darating ang Huling Ulan.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. Review and Herald, Abril 21, 1891.

Habang nagsimulang buksan ng Leon ng lipi ni Juda ang mas malawak na pagkaunawa hinggil sa huling ulan, inakay Niya ang Kaniyang bayan sa aklat ni Joel, na isa sa pangunahing sanggunian hinggil sa huling ulan. Sa puntong iyon, ilan sa mga lalaking sumapi sa kilusan pagkaraan ng Setyembre 11, 2001, ay itinuring na ang mga kulisap sa aklat ni Joel na sumisira sa baging ng Diyos, na humahantong sa paggising ng Sigaw sa Hatinggabi, ay kumakatawan sa Islam. Hindi nila nakita, o ayaw nilang makita, na ang mga kulisap ay kumakatawan sa Roma.

Ang makapangyarihang liwanag na idinulot ng pagkilala sa tatluhang aplikasyon ng propesiya hinggil sa tatlong kapighatian ay nagdagdag ng di-pinabanal na lohikal na batayan sa kanilang pag-aangkin na ang mga insekto ay kumakatawan sa Islam. Gaya ng lagi, kapag binibigyan-daan ang isang pribadong interpretasyon, nagkakaroon ng pagbabaluktot sa Kasulatan sa pagtatangkang itaguyod ang maling saligan. Sa kanilang pagsisikap na panindigan ang kanilang pananaw, ipinamalas nila na hindi nila nauunawaan ang prinsipyo ng tipo at antitipo.

Sa mga pag-aaral na teolohikal at biblikal, ginagamit ang mga terminong "tipo" at "antitipo" upang ilarawan ang isang ugnayan sa pagitan ng dalawang elemento, kung saan ang isa ay naglalarawan nang pauna o nagbabadya sa ikalawa. Ang konseptong ito ay madalas na nasasaklaw ng mas malalawak na kategorya ng "anino" at "substansiya."

Ang tipo ay isang pangyayari, tao, o institusyon sa Lumang Tipan na naglalarawan nang pauna o nagbabadya ng katumbas na pangyayari, tao, o institusyon sa Bagong Tipan. Ito'y nagsisilbing simbolikong pauna. Ang anti-tipo ang katuparan o pagsasakatuparan ng tipo. Ito ang realidad na ipinahiwatig nang pauna ng tipo. Ang kaisipan ng "anino" at "substansiya" ay tumutulad sa ugnayan sa pagitan ng tipo at anti-tipo. Ang "anino" ay kumakatawan sa (tipo), samantalang ang "substansiya" ay kumakatawan sa (anti-tipo).

Kaya't huwag kayong hatulan ninuman sa pagkain o sa inumin, o tungkol sa isang banal na kapistahan, o sa bagong buwan, o sa mga araw ng Sabat: na pawang anino ng mga bagay na darating; datapuwa't ang katawan ay kay Cristo. Mga Taga-Colosas 2:16, 17.

Sapagkat ang kautusan, na may anino ng mga mabubuting bagay na darating, at hindi ang tunay na larawan ng mga bagay, ay hindi kailanman, sa pamamagitan ng mga haing iyon na kanilang inihahandog taon-taon nang palagian, makagagawang sakdal ang mga nagsisilapit. Hebreo 10:1.

Sa kontrobersiyang pagkaraan ng Setyembre 11, 2001 hinggil kay Joel, at sa wastong pagkakakilanlan sa Roma Papal na sinasagisag ng apat na insekto, na sa gayo'y nagbabalangkang ng sunud-sunod na pagkawasak ng Laodiceang Adbentismo, yaong mga nangangatwiran na ang mga insekto ay ang Islam ay hindi lamang naglagay ng hindi pinabanal na pagbibigay-diin sa tatluhang aplikasyon ng tatlong kapighatian, kundi itinuro rin nila ang mga tipo na tumuturo sa antitipo ng Roma, at iginiit na ang mga tipong iyon ay sa katotohanan tumutukoy sa Islam. Sa paggawa nila nito, nagbigay sila ng patunay na alinman sa hindi nila tunay na nauunawaan ang prinsipyo ng tipo at antitipo, o naniniwala sila na ang pagbaluktot sa mga tipo ay isang paraang marapat upang bigyang-katwiran ang layunin.

Sa kasalukuyang kontrobersiya hinggil sa Roma, muli'y may katibayan na yaong nananangan sa maling kaisipan na ang mga "magnanakaw" sa Daniel kabanata labing-isa, talatang labing-apat ay ang Estados Unidos ay hindi nila wastong nauunawaan kapwa ang tatluhang aplikasyon ng propesiya at ang prinsipyo ng tipo at antitipo.

Kapag yaong mga nagtataguyod ng pananaw na ang mga "magnanakaw" ay ang Estados Unidos ay nagsisikap ipagtanggol ang kanilang posisyon, gumagamit sila ng isang tatluhang aplikasyon hinggil sa tatlong Roma, upang diumano'y patunayan na ang makabagong Roma, ang ikatlong anyo ng Roma, ay ang Estados Unidos. Sa paniniwalang hindi sila sinasadyang nagbibigay ng maling patotoo, at na sila'y nagpapakita lamang ng bulag na kamangmangan sa mga tuntunin ng tatluhang aplikasyon ng propesiya, ginagamit nila ang isang katangiang propetiko ng unang dalawang Roma at iginigiit na ang isang katangian ng kasaysayan ng Roma ang tumutukoy sa makabagong Roma.

Ang Romang Pagano ang una sa tatlong katuparan ng propesiya tungkol sa Roma. Sa Daniel kabanata walo, ang Romang Pagano ay ang maliit na sungay na nasa kasariang panlalaki. Sa Daniel kabanata dalawa, ang Romang Pagano ay ang sining ng pamamahala ng estado. Sa Daniel kabanata pito, ang Romang Pagano ay nahahati sa isang kahariang may sampung bahagi.

Ang ikalawang pagpapakita ng Roma ay ang Roma papal, na sa kabanata walo ay ang babaing maliit na sungay, at na sa kabanata dalawa ay ang eklesiastikong pamamahala, at na sa kabanata pito ay ang sungay na nagsasalita ng mga kalapastanganan at bumubunot mula sa ugat ng tatlong sungay. Ang Romang Pagano ay iisang kapangyarihan, ngunit ang Roma papal ay dalawahang kapangyarihan, na kumakatawan sa simbahang papal bilang namumuno sa sining ng pamamahala ng estado ng dating mga estrukturang pampolitika ng Romang Pagano. Noong 1798, tinanggap ng kapangyarihang papal ang sugat na nakamamatay, ngunit hindi ito tumigil sa pagiging isang simbahan; tumigil lamang ito sa pagiging isang hayop ng propesiyang biblikal sapagkat ang kapangyarihang sibil na dati nitong pinamamahalaan ay inalis.

Ang ikalawang Roma ay ang Roma ng Papado, at ito'y gumana lamang bilang isang kapangyarihan (halimaw) ng propesiya sa Biblia noong taglay nito ang kakayahang kontrolin ang kapangyarihan ng estado upang isakatuparan ang mga kalapastanganang plano nito. Ang unang Roma ay nag-iisang kapangyarihan, ang ikalawang Roma ay dalawahang kapangyarihan, at ang ikatlong Roma ay tatluhang kapangyarihan. Ang tatlong pagpapakita ng Roma ay pinamamahalaan ng gayunding mga simulain gaya ng sa bawat tatluhang aplikasyon ng propesiya. Sa pananaw ng propesiya, may tatlong aba, tatlong Babilonya, tatlong Roma, at tatlong Elias. Sa usapin ng tipo at antitipo, ang unang dalawang pagpapakita ng alinman sa mga tatluhang aplikasyon ay mga tipo na nagbibigay ng anino ng ikatlong katuparan, na siyang antitipo at substansiya ng tatluhang aplikasyon ng propesiya.

Pagdating sa Roma, ipinakikita ng mga katangian ng unang dalawang Roma na kapwa ang Roma pagana at ang Roma papal ay iginawad ang titulong Pontifex Maximus sa kanilang pinuno. Samakatuwid, ang titulo ng pinuno ng makabagong Roma ay ang Pontifex Maximus, isang titulong hindi kailanman iginawad sa alinmang pangulo ng Estados Unidos. Ang unang dalawang Roma ay

nalampasan ang tatlong heograpikong hadlang upang maitatag ang awtoridad sa trono sa kani-kaniyang partikular na yugto ng kasaysayan. Walang katibayan na nalampasan ng Estados Unidos ang tatlong heograpikong hadlang bago sumapit ang 1798.

Ang unang dalawang Roma ay may tiyak na yugto ng panahon na tinukoy kung kailan sila mamamahala nang kataas-taasan. Sa talatang dalawampu't apat ng Daniel labing-isa, ang paganong Roma ay tinukoy na mamamahala sa loob ng isang "panahon," o tatlong daan at animnapung taon, na siyang ginawa nito mula sa Labanan sa Actium noong 31 BC hanggang sa taong 330 AD. Paulit-ulit na tinutukoy ang Roma ng Papasiya bilang naghahari sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon matapos na maalis ang tatlong sungay, mula 538 hanggang 1798. Sa kabanata dalawampu't tatlo ng Isaias, ang Estados Unidos ay tinukoy na naghahari sa loob ng pitumpung taóng sagisag, gaya ng mga araw ng isang hari, ngunit hindi nito kailanman inalis ang tatlong heograpikong hadlang bago ang paghahari nito sa loob ng pitumpung taóng sagisag.

Ang makabagong Roma ay kinakatawan bilang dumadaig sa tatlong heograpikong hadlang na kinabibilangan ng hari ng timog, ng maluwalhating lupain, at ng Ehipto sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu hanggang apatnapu't dalawa; at kapag ang tatlong hadlang na iyon ay natalo at dinala sa pagpapasakop sa Roma, saka nabubuo ang tatluhang unyon ng dragon, ng hayop, at ng huwad na propeta. Ipinabatid din sa atin ni Juan na ang nakamamatay na sugat ng hayop ng kapapahan ay gumaling, at na pagkatapos ay mamumuno ito sa loob ng apatnapu't dalawang simbolikong buwan.

At nakita ko ang isa sa kaniyang mga ulo na wari'y nasugatan hanggang ikamamatay; at ang kaniyang sugat na ikamamatay ay gumaling; at ang buong sanlibutan ay nanggilalas sa hayop. At sinamba nila ang dragon na nagbigay ng kapangyarihan sa hayop; at sinamba nila ang hayop, na sinasabi, Sino ang gaya ng hayop? sino ang makakipagdigma sa kaniya? At binigyan siya ng isang bibig na nagsasalita ng mga dakilang bagay at mga kapusungan; at binigyan siya ng kapangyarihang magpatuloy sa loob ng apat na pu't dalawang buwan. Pahayag 13:3-5.

Ang halimaw na naghahari sa loob ng apatnapu't dalawang buwang simboliko pagkaraang maghilom ang kaniyang nakamamatay na sugat ay ang kapangyarihang Romano.

Ang hula ng Apocalipsis 13 ay nagsasaad na ang kapangyarihang sinasagisag ng hayop na may mga sungay na tulad sa kordero ay magpapasamba sa "lupa at ang mga nananahan doon" sa Papado—na doo'y sinasagisag ng hayop na "katulad ng leopardo." ... Sa kapwa Lumang at Bagong Daigdig, tatanggap ang Papado ng pagpupugay sa karangalang iniuukol sa institusyon ng Linggo, na nakasalig lamang sa awtoridad ng Simbahang Romano." *The Great Controversy*, 578.

Ang unang Roma, ang Paganong Roma, ay namunong may lubos na kapangyarihan sa loob ng tatlong daan at animnapung taon, sa katuparan ng Daniel kabanata labing-isa, talatang dalawampu't apat; at ginawa nito iyon pagkaraan nitong alisin ang tatlong heograpikong hadlang, sa katuparan ng Daniel kabanata walo, talatang siyam.

Ang Kapapahan, ang ikalawang Roma, ay nagharing may kataas-taasang kapangyarihan sa loob ng isang libo't dalawang daan at animnapung taon bilang katuparan ng ilang bahagi ng Kasulatan, at naganap ito matapos nitong alisin ang tatlong heograpikal na hadlang bilang katuparan ng Daniel kabanata pito, talata walo at dalawampu.

Sa talatang apatnapu ng kabanata labing-isa ng Daniel, nilulupig ng makabagong Roma ang hari ng timog; at sa talatang apatnapu't isa, nilulupig nito ang maluwalhating lupain; at sa talatang apatnapu't dalawa, nilulupig nito ang Ehipto. Ang makabagong Roma ang hari ng hilaga sa kabanata labing-isa ng Daniel.

Ang unang Roma, ang Roma na pagano, ay isang kapangyarihang mapang-usig; at ang ikalawang Roma, ang Roma ng Papasiya, ay isang kapangyarihang mapang-usig; samakatuwid, ang makabagong Roma ay magiging isang kapangyarihang mapang-usig.

Makikibahagi ang Estados Unidos sa ikatlong pag-uusig na isinasagawa ng makabagong Roma, ngunit hindi nito kinikilala ang Estados Unidos bilang kapangyarihang papal; tinutukoy lamang nito ang isang katangian ng ugnayan ng Estados Unidos sa kapangyarihang papal sa mga huling araw.

Yaong nagnanais na ipangatuwiran na ang Estados Unidos ang "mga magnanakaw ng iyong bayan" sa mga huling araw ay gumagamit ng tatluhang aplikasyon ng tatlong Roma upang maling matukoy ang Estados Unidos. Ang may depektong metodolohiyang kanilang ginagamit sa konteksto ng tatluhang aplikasyon ay nakabatay sa pagtukoy ng isang katangian ng unang dalawang Roma, at sa paggiit na ang isang propetikong katangian ng Roma, at hindi ang Roma mismo, ang ikatlong Roma.

Ikinikilala nila ang unang makasaysayang batas ng Linggo ni Constantino noong AD 321, at pagkatapos ang batas ng Linggo ng Roma papal noong AD 538, upang igiit na ang nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos ang tumutukoy sa Estados Unidos bilang makabagong Roma; at pinaghahalo pa nila ang kanilang maling paglalapat sa pamamagitan ng pag-uugnay sa babala ni Jesus na magsitakas kapag nakita ang "kasuklamsuklam na paninira" na binanggit ni Daniel, bilang ang batas ng Linggo. Ang "kasuklamsuklam na paninira" na sinabi ni Jesus ay tumutukoy sa dalawang batas ng Linggo sa mga huling araw, subalit lubhang naiiba ang simbolismo nito sapagkat ito ay babala upang tumakas, hindi ang babala na huwag tanggapin ang tanda ng hayop. Ang kanilang maling palagay ay hindi man lamang tinatalakay na may dalawang tiyak na batas ng Linggo sa mga huling araw.

Kaya't kapag nakita ninyo ang kasuklam-suklam na pagkatiwangwang, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa dakong banal (ang bumabasa ay unawain niya), kung magkagayo'y ang mga nasa Hudea ay tumakas sa mga bundok; ang nasa bubungan ay huwag nang bumaba upang kumuha ng anuman sa kanyang bahay; ni ang nasa bukid ay huwag nang bumalik upang kunin ang kanyang balabal. At sa aba ng mga nagdadalang-tao at ng mga nagpapasuso sa mga araw na yaon! Datapuwa't manalangin kayo na ang inyong pagtakas ay huwag mangyari sa taglamig, ni sa araw ng Sabbath. Mateo 24:15-20.

Ang “kasuklamsuklam na bagay na nagdadala ng pagkatiwangwang,” na sinalita sa pamamagitan ni Daniel na propeta, ay isang tanda na ibinigay ni Jesus sa Kanyang bayan upang tukuyin kung kailan sila dapat tumakas mula sa nalalapit na pagkawasak ng Jerusalem, nang kinubkob ng paganong Roma at saka winasak ang santuwaryo at ang lungsod, mula taong 66 hanggang taong 70 AD.

Ipinahayag ni Jesus sa mga nakikinig na alagad ang mga hatol na babagsak sa tumalikod na Israel, at lalo na ang ganting-paghihiganti na darating sa kanila dahil sa kanilang pagtatakwil sa Mesiyas at sa pagpapapako sa Kanya sa krus. Malinaw at di-mapag-aalinlangang mga tanda ang mauuna sa kakila-kilabot na kasukdulan. Ang kinatatakutang oras ay darating bigla at mabilis. At binalaan ng Tagapagligtas ang Kaniyang mga tagasunod: “Kaya nga, kapag nakita ninyo ang kasuklam-suklam na kalapastanganan, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa dakong banal (ang bumabasa, unawaing mabuti), kung magkagayon ay ang mga nasa Judea ay magsitakas sa mga bundok.” Mateo 24:15, 16; Lucas 21:20, 21. Kapag itinayo na ang mga estandarteng pagano ng mga Romano sa banal na lupaing umaabot ng ilang estadio sa labas ng mga pader ng lungsod, kung magkagayon ay ang mga tagasunod ni Cristo ay dapat hanapin ang kaligtasan sa pagtakas. Kapag nakita ang babalang tanda, ang mga ibig makaligtas ay huwag mag-antala. ...

“Walang ni isang Kristiyano ang nasawi sa pagkawasak ng Jerusalem. Nagbigay si Cristo ng babala sa Kanyang mga alagad, at ang lahat ng sumampalataya sa Kanyang mga salita ay nagmamatyag sa ipinangakong tanda. . . . Walang pagkaantala ay tumakas sila sa isang ligtas na pook - ang lungsod ng Pella, sa lupain ng Perea, sa ibayo ng Jordan.” The Great Controversy, 25, 30.

Sa paglapit ng taong 538, napagtanto ng mga Kristiyano sa panahong iyon na ang iglesia ay natiwali dahil sa pakikipagkompromiso nito sa relihiyon ng paganismo; at, batay sa babala ni Kristo at kaakibat ng liwanag na ipinagkaloob sa pamamagitan ng patotoo ng apostol Pablo sa Ikalawang Tesalonica, kabanata dalawa, sila’y nagsitakas patungo sa propetikong ilang ng isang libo’t dalawang daan at animnapung taon.

Ngunit bago ang pagparito ni Cristo, magaganap ang mahahalagang kaganapan sa sanlibutang panrelihiyon na inihula sa propesiya. Ang apostol ay nagpahayag: “Huwag kayong madaling mayanig sa inyong pag-iisip, ni magulumihanan, maging sa pamamagitan ng espiritu, ni sa pamamagitan ng salita, ni sa pamamagitan ng isang liham na waring mula sa amin, na waring ang araw ni Cristo ay nalalapit na. Huwag kayong padaya ninuman sa anumang paraan: sapagkat hindi darating ang araw na iyon, malibang dumating muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan; na sumasalungat at itinatampok ang sarili sa itaas ng lahat ng tinatawag na Diyos o sinasamba; anupat, na gaya ng Diyos, siya’y nauupo sa templo ng Diyos, na ipinakitang siya ay Diyos.”

Ang mga salita ni Pablo ay hindi dapat bigyang-maling-kahulugan. Hindi dapat ituro na siya, sa pamamagitan ng isang natatanging paghahayag, ay nagbabala na sa mga Taga-Tesalonica tungkol sa agarang pagparito ni Cristo. Ang gayong paninindigan ay magdudulot ng pagkalito sa pananampalataya; sapagkat ang kabiguan ay madalas humantong sa kawalang-paniniwala.

Kaya't mahigpit na pinagbilinan ng apostol ang mga kapatid na huwag tumanggap ng gayong mensahe na waring mula sa kanya, at saka binigyang-diin niya ang katotohanang ang kapangyarihang papal, na malinaw na inilarawan ng propetang Daniel, ay darating pa lamang upang bumangon at makipagdigma laban sa bayan ng Diyos. Hanggang sa maisakatuparan ng kapangyarihang ito ang nakamamatay at lapastangang gawain nito, magiging walang saysay para sa iglesia na hintayin ang pagdating ng kanilang Panginoon. "Hindi ba ninyo naaalaala," tanong ni Pablo, "na, noong kasama ko pa kayo, sinabi ko sa inyo ang mga bagay na ito?"

Kakila-kilabot ang mga pagsubok na daranasin ng tunay na iglesia. Maging noong panahon na sumusulat ang apostol, ang "hiwaga ng kasamaan" ay nagsimula nang kumilos. Ang mga kaganapang darating ay magiging "ayon sa paggawa ni Satanas, na may lahat ng kapangyarihan at mga tanda at mga kababalaghang sinungaling, at may lahat ng pandaraya ng kalikuan sa kanila na nangapapahamak."

Lubhang solemne ang pahayag ng apostol hinggil sa mga tatangging tumanggap ng "pag-ibig sa katotohanan." "Dahil dito," wika niya tungkol sa lahat ng sadyang tumatanggi sa mga mensahe ng katotohanan, "ipapadala sa kanila ng Diyos ang isang makapangyarihang pagdaraya, upang sila'y maniwala sa kasinungalingan: upang silang lahat ay mahatulang mapahamak, yaong mga hindi sumampalataya sa katotohanan, kundi nalugod sa kawalang-katuwiran." Hindi maaaring walang kaparusahan ang pagtanggap ng mga tao sa mga babalang sa Kanyang habag ay ipinadadala sa kanila ng Diyos. Sa mga patuloy na tumatalikod sa mga babalang ito, binabawi ng Diyos ang Kanyang Espiritu, at iniwan sila sa mga pandarayang kanilang iniibig. Acts of the Apostles, 265, 266.

Ang pakikipagkompromiso sa pagitan ng paganismo at ng iglesia ang naging panandang-babala na nag-udyok sa mga Kristiyanong noong panahong iyon na humiwalay sa Roma ng kapapahan. Ngunit dapat ding tandaan na ang liwanag na idinagdag ni Pablo sa babala ni Jesus na tumakas ay ang mismong talatang naunawaan ni William Miller na ang "the daily" sa aklat ni Daniel ay kumakatawan sa paganong Roma. Ang ugnayang propetiko sa pagitan ng paganong Roma na pumipigil, at ng pagbagsak nito upang makaakyat sa trono ang Roma ng kapapahan, ay isang katotohanang dapat maunawaan, sapagkat ang mga kahihinatnan ng hindi pagkilala sa ugnayang propetikong iyon ay maghahatid ng matinding panlilinlang sa mga hindi umibig sa katotohanang iyon. Tinalakay ni Sister White ang gayunding kasaysayan:

Lubhang matinding pakikibaka ang kinailangan ng mga magpapakatapat upang manindigan laban sa mga panlilinlang at mga kasuklam-suklam na bagay na ikinubli sa anyo ng mga kasuotang pangsaserdote at ipinasok sa iglesia. Hindi tinanggap ang Bibliya bilang pamantayan ng pananampalataya. Ang aral ng kalayaan sa relihiyon ay tinawag na heresy, at ang mga tagapagtaguyod nito ay kinapootan at ipinasailalim sa pagbabawal.

"Matapos ang mahabang at matinding tunggalian, ipinasiya ng matapat na iilan na putulin ang lahat ng pakikipag-isa sa tumalikod na iglesia kung ipagpapatuloy pa rin nito ang pagtanggap palayain ang sarili mula sa kasinungalingan at pagsamba sa diyus-diyusan. Nakita nila na ang paghiwalay ay isang ganap na pangangailangan kung ibig nilang sundin ang salita ng Diyos. Hindi nila pinangahas na tiisin ang mga kamaliang ikapapahamak ng kanilang sariling mga kaluluwa, ni magbigay ng halimbawa na magpanganib sa pananampalataya ng kanilang mga

anak at ng mga anak ng kanilang mga anak. Upang matiyak ang kapayapaan at pagkakaisa, handa silang gumawa ng anumang pagpapaubaya na kaayon ng katapatan sa Diyos; subalit nadama nila na maging ang kapayapaan man ay napakamahal kung matatamo kapalit ng pagsasakripisyo ng simulain. Kung ang pagkakaisa ay matitiyak lamang sa pamamagitan ng pagkokompromiso sa katotohanan at katuwiran, kung gayon, hayaang magkaroon ng di pagkakasundo, at maging ng digmaan." The Great Controversy, 45, 46.

Ang propetikong ugnayan sa pagitan ng Estados Unidos at ng Papado sa mga huling araw ay inilarawan sa tipo at binigyang-diin sa pamamagitan ng pagkakakilanlan ni Pablo sa ugnayan ng makapaganong Roma at ng papal na Roma na humantong sa taong 538 AD. Sa tatluhang aplikasyon ng Roma, tinupad ng makapaganong Roma ang mga salita ni Jesus na tumutukoy sa kasuklamsuklam na paninira bilang tanda na dapat tumakas, at tinupad din ng papal na Roma ang mga salita ni Jesus. Tinutukoy ni Sister White ang isa pang katuparan ng mga salita ni Cristo.

“Hindi ito ang panahon upang ituon ng bayan ng Diyos ang kanilang pag-ibig o mag-impok ng kanilang kayamanan sa sanlibutan. Hindi na malayo ang panahon na, gaya ng mga unang alagad, mapipilitan tayong humanap ng kanlungan sa mga ilang at liblib na dako. Gaya ng naging hudyat sa pagtakas ng mga Kristiyano sa Judea ang pagkubkob ng mga hukbong Romano sa Jerusalem, gayon din ang pag-aako ng kapangyarihan ng ating bansa sa pamamagitan ng dekreto ng nagpapatupad sa sabat ng Papa ay magiging babala sa atin. Kung magkagayo’y panahon nang lisanin ang malalaking lungsod, bilang paghahanda sa pag-alis sa maliliit naman, patungo sa mga tahimik na tahanan sa mga nakatagong pook sa kabundukan.” Testimonies, tomo 5, 464.

Para sa mga Kristiyano noong kapanahunan ni Kristo, itinukoy ng babala kung kailan dapat tumakas mula sa Jerusalem. Noong ikalima at ikaanim na siglo, ang babala para sa mga Kristiyano ay nag-udyok sa kanila na tumakas patungo sa ilang.

At ang babae ay tumakas sa ilang, na doo’y may isang dakong inihanda ng Diyos, upang siya’y pakainin doon sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw. ... At sa babae ay ibinigay ang dalawang pakpak ng isang malaking agila, upang siya’y makalipad tungo sa ilang, sa kaniyang dako, na doo’y siya’y kinakandili sa isang panahon, at mga panahon, at kalahating panahon, mula sa harapan ng ahas. At ang ahas ay nagbuga mula sa kaniyang bibig ng tubig na gaya ng isang baha, kasunod ng babae, upang tangayin siya ng agos ng baha. At tinulungan ng lupa ang babae, at ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig, at nilamon ang bahang ibinuga ng dragon mula sa kaniyang bibig. At ang dragon ay napoot sa babae, at yumaon upang makipagdigma laban sa nalabi sa kaniyang binhi, na tumutupad sa mga utos ng Diyos, at may patotoo ni Jesucristo. Apocalipsis 12:6, 15-17.

Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, sapagkat Siya ang Alpha at Omega. Ang babala hinggil sa kasuklam-suklam na kalapastanganan sa kasaysayan ng Roma ng Kapapahan ay kinilala nang kinilalang ang kapangyarihan ng Kapapahan ay nakatayo sa banal na dako.

Ang babala ay itinala nina Mateo, Marcos, at Lucas, at bawat pagtukoy ay may bahagyang pagkakaiba ng pananalita. Sinasabi ni Mateo, “Kaya’t kapag nakita ninyo ang kasuklamsuklam na

paninira, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa dakong banal,” at sinasabi ni Marcos, “kapag nakita ninyo ang kasuklamsuklam na paninira, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa dakong di nararapat.” Sinasabi ni Lucas, “kapag nakita ninyong ang Jerusalem ay kinukubkob ng mga hukbo, kung magkagayo’y talastasin ninyo na nalalapit na ang pagkawasak nito. Kung magkagayo’y ang mga nasa Judea ay magsitakas sa mga bundok.”

Ang tatlong patotoo ay sabay-sabay na naaangkop. Sa isang mas tiyak na paglalapat, ang pagbanggit ni Lucas tungkol sa Jerusalem na pinalilibutan ng mga hukbo ay tumutukoy sa babala na, nang sinimulan ng paganong Roma ang pagkubkob nito laban sa Jerusalem noong taong 66 AD, ang mga Kristiyanong nananatili pa sa Jerusalem ay dapat agad na tumakas. Ang pagbanggit ni Mateo sa “banal na dako” ay tumutugma sa pagkakakilanlan ni Pablo sa “tao ng kasalanan” na “naluluklok sa templo ng Diyos, na ipinakikilala ang kaniyang sarili na siya ay Diyos,” at sa gayo’y kumakatawan sa katuparan sa pamamagitan ng Kapapahan ng “kasuklamsuklam na paninira.” Itinutukoy ni Marcos ang kasuklamsuklam na paninira na nakatayo sa dakong di nararapat, at ito’y tumutugma sa babalang tumakas na ibinigay sa Adventismo sa mga huling araw. Dalawa sa mga babala ay kaugnay ng utos na ang sinumang bumabasa ng babala ay dapat umunawa, at silang lahat ay tumutukoy sa isang tanda na magbibigay-alam sa mga Kristiyano ng panahong iyon na tumakas.

Ang maling paglalapat ng tatluhang aplikasyon, na binabaluktot ng mga nag-aangkin na ang “mga mandarambong ng iyong bayan” ay ang Estados Unidos, ay nagsasaad na kapag natupad ang “kasuklam-suklam na paninira” sa pagsapit ng batas ng Linggo sa Estados Unidos, ang batas ng Linggo na ipatutupad noon ay magpapakilala sa Estados Unidos bilang Makabagong Roma, sapagkat kapuwa ang paganong Roma at ang Romang papal ay dati nang nagpatupad ng isang batas ng Linggo.

Ang problema sa maling paglalapat na iyon ay ito: ipinatupad ang batas ng Linggo ng Romang Pagano noong taong 321 AD, ngunit ang katuparan ng Romang Pagano ng “kasuklamsuklam na paninira” ay naganap noong taong 66 AD, 255 taon bago ang batas ng Linggo noong 321 AD. Gayon din, ang kompromisong nagbunga sa “taong makasalanan” ay nagaganap na noong panahon ni Pablo, na nagsabi, “ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na,” gayunman ang batas ng Linggo ng papado ay dumating mahigit apat na siglo pagkaraan. Ang unang dalawang saksi sa isang tatluhang paglalapat ng propesiya ay nagtatatag ng mga katangian ng ikatlong katuparan sa mga huling araw. Ang “kasuklamsuklam na paninira” sa mga huling araw, batay sa dalawang makasaysayang saksi at sa tatlong biblikal na tala ng mga salita ni Cristo, ay kumakatawan sa isang babala na tumakas, hindi sa pagpapatupad ng isang batas ng Linggo.

Sa susunod na artikulo, hihimayin natin kung bakit may kapintasan ang naturang paglalapat sa konteksto ng mga itinatag na tuntuning kaugnay ng tatluhang paglalapat ng propesiya, at kung bakit ang pagtukoy sa Batas sa Linggo sa konteksto ng babalang ibinigay ni Cristo ay isang maling paglalarawan ng kasaysayang propetiko.

“Ang kompromisong ito sa pagitan ng paganismo at Kristiyanismo ay humantong sa paglitaw ng ‘tao ng kasalanan’ na inihula sa propesiya bilang sumasalungat at nagtataas ng sarili nang

higit sa Diyos. Ang napakalaking sistemang yaon ng huwad na relihiyon ay isang obra-maestra ng kapangyarihan ni Satanas—isang monumento ng kanyang mga pagsisikap na iluklok ang sarili sa trono upang pamunuan ang daigdig ayon sa kanyang kalooban.” *The Great Controversy*, 50.